

MOJ SVETI GREH

KNJIGA DRUGA

LJUBIMKA

LJUBIMKA

MOJ SVETI GREH

knjiga druga

Izdavač

Autorsko izdanje

Dizajn i prelom

© Ljubimka

Lektura i korektura

Milica Milosavljević

Tiraž

300

Štampa

Grafoprint,

Gornji Milanovac

Sva prava zadržana

© Ljubimka

Sve Ljubimkine priče se nalaze na ljubimka.com

CIP - Katalogizacija u publikaciji

Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-31

LJUBIMKA, 1990-

Moj sveti greh. 2 / Ljubimka. - Beograd : Ljubimka, 2026
(Gornji Milanovac : Grafoprint). - 400 str. : ilustr. ; 21 cm

Ljubimka je pseudonim autora. - Tiraž 300.

ISBN 978-86-83408-02-3

COBISS.SR-ID 199841801

Beograd, 2026.

LJUBIMKA

MOJ SVETI GREH

KNJIGA DRUGA

LJUBIMKA

Poglavlje 1

Škotska, vreme sadašnje

„Bila je to mračna i olujna noć”, rekla je Jelena dok je prilazila Gezimu kraj prozora. Posmatrala je letnju oluju koja je parala škotsko nebo.

„Molim te, reci mi da to nije prva rečenica tvoje sledeće knjige.”

„Oh, ali to je tako dobra prva rečenica. Klasik, čak.” Uvukla je šaku u njegovu i zajedno s njim posmatrala igru svetlosti. Vetar i kiša šibali su drveće i vresišta. Bljesak munje na delić sekunde zapalio je noć, a brda su otkrila svoje boje pre nego što su ponovo uto-nula u crnilo. „Šta kažeš na ovo – ’Bila je to mračna i olujna noć u dvorcu, a žena po imenu Jelena bila je odlučna u nameri da zavede svog sveštenika.’”

Gezim se blago osmehnuo.

„Bolje je. Malo bolje.”

„Eh, danas su svi književni kritičari.” Jelena mu je stisnula ruku, a on ju je primeo usnama i poljubio. Stigao je jutros, ali ona je bila toliko zauzeta poslom oko priprema da nisu proveli ni pet minuta zajedno. Konačno se dan završio, njen posao je bio gotov do sutra, i sada su mogli jednostavno da se drže za ruke i budu zajedno.

„Da li želim da znam o čemu razmišljaš?”, upitala ga je.

„Samo posmatram oluju”, rekao je, ali mogla je da primeti da mu je nešto na umu, na srcu. Oboma je bilo.

Sutra je veliki dan... Sve između nje i Gezima će se sutra promijeniti. Konačno se dešavalo i nije bilo povratka.

„Jesi li nervozan zbog sutrašnjeg dana?“, upitala je.

„Da li bi trebalo da budem?“

„Ja jesam“, priznala je. „Veliki dan za nas.“

„Spokojan sam“, rekao je. „Mada, taj spokoj sam teškom mukom stekao.“

„Dugo smo čekali na ovo.“

„Sada je pravo vreme“, rekao je. „Dovoljno smo čekali.“

Udar groma prekinuo je razgovor, te su se oboje zagledali u oluju kroz erker.

„O čemu razmišljaš?“, upitala je Jelena.

„O Knjizi o Jovu, trideset osmo poglavlje“, rekao je. „San svakog sveštenika je da Bog dođe i razgovara s njim licem u lice. Čak i ako je to samo da bi mu rekao koliko malo zna o svetu. Oluje me uvek podsete na te stihove. Bog kaže: 'Jesi li svog veka zapovedio jutru, ili pokazao zori mesto njeno?'“

Jelena je pogledala u nebo. „Možeš li glasom svojim doviknuti oblacima, pa da te vode nabujale pokriju? Možeš li munje poslati da idu i da ti kažu: Evo nas?“

„Utešno je znati da je Bog tako moćan. Utešno je znati da mi nismo“, rekao je.

Možda bi samo sveštenik mogao da pronađe utehu u svojoj nemoci. Ili bi to možda mogao samo Gezim.

„Dolaziš li u krevet?“, upitala ga je.

„Još ne. Neću biti spreman za spavanje satima.“

Bilo je pola deset.

„Ko je spominjao spavanje?“, upitala je.

Gezim je podigao obrvu.

„Pa, u tom slučaju...“ Okrenuo se od prozora i obuhvatio joj lice šakama. Poljubio joj je usne, najpre meko, laganim poljupcem.

Veoma polako produbio je poljubac. Koliko god da je to želela, Jelena nije požurivala trenutak. Bila je odvojena od njega pet nedelja – četiri nedelje provela je s Nikolom u njegovom vinogradu, a još jednu ovde u Škotskoj vršeći poslednje pripreme za sutrašnji dan. Ostaviti Gezima na bilo koji duži period bilo je baš poput ovog poljupca – mučenje i iskušavanje.

Usne su mu se kretale istom onom namernom, izluđujućom sporošću kojom su oticali i dani dok nisu bili zajedno. Biti daleko od njega je uvek bolelo, stvarajući tupu, neprekidnu prazninu u grudima koju ni naporan rad u vinogradu, ni užurbane pripreme u Škotskoj nisu mogle u potpunosti da popune. Nedostajao joj je njegov glas, njegov specifični mir i sigurnost kojom je odisao u svakom trenutku. Ipak, ponovni susret nakon tolikog odsustva, ovaj opojni tren kada je ponovo osetila poznati ukus usana, činio je da se svaka sekunda razdvojenosti i te kako isplati. Sva nakupljena usamljenost se u tom jednom dodiru istopila.

Uzeo joj je ruke i prebacio ih sebi oko vrata. Rukama je obavila njegova leđa, a on ju je privukao k sebi, produbljujući poljubac. Toplota njegovog tela zagrejala ju je do srži. Ljubila mu je usne, bradu, uho i vrat. Za putovanje je skinuo mantiju, pa je večeras nosio samo crne pantalone, crni sako i raskopčanu belu košulju. Pritisnula je usne u udubljenje na njegovom vratu, udubljenje stvoreno za njene poljupce.

I u trenutku kada je poljubac bio savršen, iza sebe je začula tiho kašljanje.

„Izvinite?”

„O, jebem ti sve.” Jelena je zarežala i spustila glavu na sredinu Gezimovih grudi.

„Jelena, plašiš posluđu”, rekao je Gezim.

Okrenula se i suočila s uljezom, mladom ženom koja je držala buket cveća. Možda se zvala Boni, ili je samo bila „boni” – lepa, u škotskom smislu te reči. Jelena nije znala i nije je bilo briga.

„Gospođice, potpisali ste ugovor o poverljivosti, zar ne?“, upitala je Jelena. Filip je sutrašnji dan tretirao kao venčanje poznatih ličnosti, uz gvozdene ugovore o poverljivosti za svakoga ko je makar i izdaleka bio umešan. Čak je i ona sama morala da ga potpiše.

„Da?” Devojka je od svake izgovorene reči pravila pitanje.

„Dobro. Ovaj čovek je pravoslavni jeromonah. Spavamo zajedno od moje dvadeset i prve godine. Sigurna sam da možeš da zamisliš da nije lako biti ljubavnica jeromonaha pod zavetom bezbračnosti. Ne provodimo ni približno onoliko vremena zajedno koliko bismo želeli. Zapravo, nisam ga videla pet nedelja. Doduše, to je zato što sam većinu vremena spavala s nekim drugim, ali to sada nije važno. Kao što vidiš, moj sveštenik je verovatno najzgodniji muškarac na svetu, mada sam, priznajem, pristrasna. Takođe je perversan, izuzetno obdaren, a ti si upravo prekinula poljubac koji sam čekala nedeljama. Zato mi, molim te, reci da je ovaj prekid važniji od tog poljupca.”

„Haljina je stigla. Okačili smo je u Vašoj sobi. Rekli ste mi da Vam javim čim stigne i da Vas prekinem bez obzira na to šta radite, čak i ako, kako ste rekli, 'pušite patrijarhu i papi istovremeno'. Takođe, ovo je stiglo ranije danas. Slučajno je sklonjeno zajedno sa cvećem za venčanje”, rekla je devojka, pružajući buket Jeleni.

„Oh.” Jelena je lupkala stopalom po kamenom podu. „Kako lepo.”

„Jelena...” Gezim je od njenog imena napravio pretnju.

„I izvini zbog onog ispada o obdarenom svešteniku”, dodala je Jelena. „Predsvadbena trema.”

„Sve je u redu”, rekla je devojka koja je bila ili Boni ili boni. „Da je mene ljubio, i ja bih bila prokleta besna da me neko prekine. Pravoslavni monah?”

„Suzdržaću se od komentarisanja i braniti ćutanjem”, rekao je Gezim.

„Imali smo mi jednog takvog monaha kad sam bila devojčica”, rekla je. „Zvali smo ga Otac Kakva Šteta. Drago mi je da ovaj ne propada.”

Devojka je napravila blago sarkastičan naklon i odšetala.

„Da li je čudno što sad pomalo želim da je jebem?”, upitala je Jelena. „Dvorci me tako lako napale.”

„Malena?”

„Da, gospodaru?” Okrenula se ponovo prema njemu.

„Od koga je cveće?”

„Nemam pojma”, rekla je. Pretražila je mali, ali izuzetan buket belih ruža, ružičastih hortenzija i zelenih orhideja dok nije pronašla karticu krem boje. Otvorila ju je i pročitala naglas:

Draga Gospodarice,

Žao mi je što moram da propustim sutrašnje venčanje, ali iz principa nikada ne prisustvujem svadbama na kojima mi nije dozvoljeno da poljubim mladu. Misli na mene tokom ceremonije – i prve bračne noći.

S ljubavlju,

Tvoj Nikola.

„Veoma lepo od njega”, rekao je Gezim smešeći se.

„Pametnjaković, to mu je na oca”, rekla je Jelena. Vratila je karticu u kovertu. „Elem, gde smo ono stali?”

„Ovde, čini mi se”, rekao je Gezim, obavivši joj ruke oko struka i privukavši je k sebi. Ostavljao je nežne, ali gladne poljupce duž vrata.

„Oh, da, tu smo stali.”

„Prošlo je previše vremena otkad sam imao zadovoljstvo da te ispljeskam i postavim na tvoje mesto.” Šapnuo joj je te reči na uho, a ona je uzdrhtala. „Da li se uopšte sećaš svog mesta?”

„Ispod tebe, moj gospodaru”, rekla je. „Ili gde god mi ti kažeš da jeste.”

„Vrlo dobar odgovor.” Kucnuo ju je ispod brade i ona se nasmešila. Toliko je volela da mu ugađa.

Stavljanje ogrlice Nikoli pre dve godine i prisvajanje njega kao svoje imovine bila je najbolja stvar koju je mogla da uradi za svoj odnos sa Gezimom. U vreme kada su ona i Niko postali ljubavnici, vodili su je čisti instinkt, tuga i potreba. Otišla je kod Nikole tražeći ono što joj je nedostajalo i to je pronašla s njim. Tek kada je imala sopstvenog submisivnog partnera, svoju ličnu imovinu sa ogrlicom koja joj pripada, u potpunosti je shvatila Gezimovu ljubav prema njoj. Posedovanje Nikole ispunilo je prazninu u njoj koju čak ni Gezimova ljubav – koliko god bezgranična bila – nije mogla da ispunji. Nije se popravila, nije se preobratile. Nije okrenula novi list. Jelena Šnajder nije okretala listove – ni nove ni bilo kakve druge. Ali u protekle dve godine imala je samo dva ljubavnika – Gezima i Nika – i nije želela niti trebala nikog drugog u svom krevetu, niti u svom srcu. To je verovatno bilo najbliže monogamiji što će ikada dostići.

Filip se već kladio koliko će to potrajati.

Gezim ju je uhvatio za ruku i poveo niz dugi, drevni hodnik. Portreti plemenitih Škota, vekovima mrtvih, pratili su ih dok su hodali izbledehim grimiznim tepihom i peli se kamenim stepenicama na sledeći sprat. Munje su stvarale lude senke u dvorcu. Jedan oklop kao da se pomerio pri blesku svetlosti. Portret mlade plemkinje sa preraphaelitskom kosom namignuo je Jeleni. Davno preminula princeza sigurno je pogodila šta su Jelena i Gezim planirali. Njen osmeh odavao je odobravanje. Čak i zavist. Jelena nije krivila damu. Ko ne bi želeo noć u Gezimovom krevetu?

To namigivanje podsetilo je Jelenu na nekoga koga je davno poznavala. A dvorac ju je podsetio na mesto gde je jednom pobešla i sakrila se. Manastir. Majčin manastir. Sivi kameni zidovi, krivudavi hodnici i portreti poput ikona. Zvuk njenih koraka po kamenom podu prizvao joj je u sećanje onu godinu koju je provela u majčinom

manastiru. Ne baš punu godinu, ali dovoljno blizu. Dovoljno blizu da o njoj uvek razmišlja kao o „onoj godini”.

Odagnala je misli o prošlosti. Sadašnjost je bila daleko prijatniji trenutak. Kroz lučna drvena vrata ušli su u svoju spavaću sobu. Vatra u kaminu je ugašena, ali nije bilo važno. Laneni čaršavi i svileni jastuci mamili su ih u krevet. Da bi se ugrijali, ionako su bili sasvim dovoljni jedno drugom.

Gezim ju je ostavio da stoji pored kreveta dok je palio uljanu lampu na noćnom stočiću, a zatim i sveće na kaminu radi atmosfere. Jelena se izula i pustila da joj stopala utonu u mekani ručno rađeni tepih koji je prekrivao kameni pod. Stavila je cveće u kiblbu za led, koja je poslužila kao savršena improvizovana vaza. Držati ih na stolu pored kreveta možda bi bilo previše čak i za Gezima, pa ih je umesto toga stavila na okvir kamina.

„Nikada ranije nismo vodili ljubav u dvorcu, zar ne?“, upitala je Jelena dok je završavala aranžiranje cveća, pa se okrenula da bi razgledala sobu. Prošetala je od velikog kamenog kamina do plavo-crvenih tapiserija na zidu, ukrašenih jednorozima, zmajevima i vitezovima.

„U Belgiji“, rekao je Gezim dok je koračao ka krevetu, noseći kutiju u jednoj ruci i nešto dugo, tanko i umotano u tkaninu u drugoj. Pucnuo je prstima i ona je dotrčala do njega.

Jelena se nasmešila na sećanje o davnom putovanju kroz Evropu na koje su išli zajedno. Poklon za godišnjicu od Filipa.

„Uvek ćemo se sećati Belgije. A kako se beše ona zvala?“

„Odet.“ Gezim je otvorio kutiju u kojoj se nalazila njena ogrlica.

„Oh, da. Tako je. Bila je zabavna, zar ne?“ Dok su bili u Belgiji, obišli su malu pivaru i upoznali prelepu švajcarsku prevoditeljku po imenu Odet. Tokom degustacije, Odet je besramno flertovala sa oboje – ona i Gezim su se nadmetali u tome ko zna više jezika. Gezim je pobedio, ali jedva. Posle obilaska, Odet je pošla s njima u njihovu hotelsku sobu u renoviranom dvorcu. Jelena je imala dvadeset i četiri godine i nikada ranije nije bila toliko intimna sa

ženom. Gezim nije ni dodirnuo Odet, ali je te noći svakako uživao gledajući njih dve zajedno.

„Smešiš se, Malena.” Gezim joj je stavio ogrlicu oko vrata i zaključao je. Dok su mu prsti bili na njenom grlu, poigravao se lančićem koji je ovih dana stalno nosila. Imao je tri priveska – dva prstena sa ugraviranim rečima *Zauvek* i *Sve*, i mali srebrni medaljon koji joj je Niko poklonio kao znak svog obožavanja. Pri svakom njenom pokretu ispuštali su nežno zveckanje, poput sićušnih ukrasnih zvončića.

„Lepa sećanja”, rekla je. „Toliko lepih sećanja da sam neka i zaboravila.”

„Kad smo kod sećanja, imam poklon za tebe. Poklon u znak sećanja na nešto.”

„Ne moraš ništa da mi poklanjaš”, rekla je, držeći pogled oboren, s poštovanjem, pokorno.

„Znam”, rekao je s onom dozom arogancije koju je ona oduvek podjednako volela i prezirala. „Ali bilo je vreme da ti ovo dam.”

Podigao je zavežljaj i dalje prekriven platnenim omotom.

„Šta je to?”

„Saznaćeš. Ali prvo moraš da zaradiš svoj poklon.”

„Nije poklon ako moram da ga zaradim”, podsetila ga je.

„Onda ćemo to nazvati 'nagradom'.”

„Kako da zaradim nagradu?”

„Vatrenim krštenjem.”

„Večeras si baš raspoložen, zar ne?”, upitala je. „Gospodaru?”

„Prihvataš li izazov?”, upitao je dok su mu obrve bile podignute i stegnuto, ali zabavljenog osmeha. Imala je trideset osam godina, a volela je Gezima od svoje sedamnaeste... i ipak... posle sveg ovog vremena i dalje je umeo žestoko da je uplaši.

Bože, koliko ga je volela.

„Da, gospodaru”, rekla je. „Želim svoju nagradu.”

Gezim joj je ponovo obuhvatio lice šakama i iznova je poljubio u usne.

„Ja svoju nagradu već imam.” Poljubio ju je u čelo.

Stajala je nepomično i nije se bunila dok ju je svlačio. Otkopčao joj je bluzu i skinuo je s ruku. Ispod košulje nosila je crni korset, za čije je raspertlavanje odvojio nepotrebno mnogo vremena. Što je ona više žudela da ga oseti u sebi, to mu je duže trebalo da stigne do toga. Sama je kriva što se zaljubila u sadistu, mada se nije kajala. Otkopčao joj je kožnu suknju i svukao je preko njenih kukova niz noge. Zadrhtala je na dodir prstiju po goljoj koži dok joj je otkopčavao čarape. Drhtaji bi postajali još snažniji kada bi joj usput, dok ih je svlačio sa stopala, namerno i ovlaš zagolicao tabane.

Da ga nije volela od ranije, ponovo bi se zaljubila u njega samo zato što je gledao njeno telo sa istom žudnjom s kojom ju je posmatrao i kad su se upoznali. Nikada nije patila od manjka samopouzdanja i više puta su je – s razlogom – optuživali da je egocentrična. Žena koja je muškarcima debelo naplaćivala puku privilegiju da joj se klanjaju i da je obožavaju prosto je morala da ima bezobrazan višak samouverenosti. Ali trebalo joj je malo vremena da se privikne na to što je mnogo bliža četrdesetoj nego tridesetoj. Vreme je samo uvećalo Gezimovu lepotu. Seda u njegovoj kosi jedva se razlikovala od plave. Godine su mu izoštrile crte, ostrugale grube ivice i iskle-sale ga u muškarca dostojnog svog poštovanja i ljubavi koju je ona imala da mu pruži. Imala je starijeg muškarca kome se divila i mlađeg muškarca koji je obožavao nju.

Život je bio dobar.

„Neko je tih večeras”, rekao je Gezim dok ju je podizao s poda i spuštao na krevet, na leđa. Laneni čaršavi su je golicali i budili svaki živac u telu. „Jesi li nervozna?”

„Razmišljala sam o onome sutra.”

„Ne brinite se za sutra, jer sutra brinuće se za se”, rekao je Gezim.

„Da, oče Gorane. I ja sam čitala Jevanđelje po Mateju.”

Gezim je spustio lavor na noćni stočić pored kreveta i potopio malu belu krpu u vodu.

„Dobro. Onda prestani da brineš i smiri se dok te palim.”

I Jelena je mirovala.

Igra vatrom nije bila toliko stvar bola koliko straha. Straha i njegovog blizanca u ogledalu – poverenja. Zatvorila je oči dok joj je Gezim premazivao stomak ledeno hladnim gelom koji je mirisao na medicinski alkohol. Uzeo je zglobove jedan po jedan i kožnim lisicama privezao joj ruke za uzglavlje.

Podigao je sveću sa noćnog stočića i polako je pomerao gore-dole nad njenim telom, na petnaestak centimetara ili manje od kože. Kad bi na njoj ispunjavao svoje želje, činio je to usredsređeno, s poštovanjem prema samom činu i njenoj spremnosti da mu služi. Poigravanje vatrom bilo je opasno i retko je tražio od nje da mu se pokori u toj vrsti granične igre. Poznavala ga je. Kad god bi bio uznemiren, opterećen ili pod pritiskom, sabirao bi se kroz sadizam. Mogao je da se pravi da nije zabrinut zbog sutrašnjeg dana, ali ona je znala kako mu je. I njemu je to bilo na umu isto koliko i njoj.

Napolju je oluja tukla po prozorima i zidinama dvorca. Ali centar oluje bio je njihov krevet. Sve je bilo tiho, ako ne već i spokojno. Gezim je primeo plamen koži i alkohol je istog časa planuo.

Jelena je udahnula i nije izdahnula. Mogla je da vidi vatru, da oseti gorak miris dima, ali začudo nije osećala kako gori. Tečnost je pravila barijeru između plamena i njenog tela. Činilo joj se kao da joj vatreni jezik oblizuje kožu. Pa ipak, plamen ju je užasavao, a taj strah je bio i te kako stvaran. Prava vatra značila je pravi strah. Pravi strah značio je da i Gezim gori u svojoj vatri. Disao je plitko, sa jedva obuzdanom željom. Zenice su mu sada bile sasvim raširene, crne kao noć, a u tom mastiljavom mraku videla je odsjaj plamena. Nijednom nije skrenuo pogled sa vatre, a nije ni ona.

Gezim je skidao sa sebe odeću ne prestajući da posmatra kako plamen dogoreva na njoj.

Još jednom je razmazao gel po njoj, zapalio ga i netremice posmatrao kako gori.

Kad se plamen gotovo ugasio, ali ne sasvim, Gezim je zajahao njene kukove i spustio se preko nje, koristeći sopstveno telo da uguši poslednje ostatke vatre. Bio je uzbuđen, brutalno tvrd, i osećala je erekciju kako joj pritiska butine. Široko je raširila noge i gurnula kukove ka njemu. Ušao je u nju do kraja, klizeći kroz njenu vlagu sve do same srži. Jelena je povukla zglobove u okovima, zastenjala i izdahnula dok se povlačio pa ponovo zabijao u nju.

Ovo je bilo blaženstvo. Kako joj je nedostajao tokom ovih nedelja. Volela je Nikolu, volela dane, a naročito noći koje je s njim provodila u vinogradu. Ostatak njenog vremena pripadao je Gezimu. Nikova jedina prava ljubav bio je njegov vinograd, a vinograd je bio zahtevna i posesivna gospodarica. A Jelenina jedina prava ljubav bio je Gezim, zahtevan i posesivan gospodar. Ona i Niko su se savršeno razumeli. I sama je bila dominantna. Kada bi Nikola klečao pred njom, pripijenih usana uz njene gležnjeve i s tragovima biča na leđima – to je bila Ela. Ipak, ta Ela je predstavljala tek jednu polovinu ličnosti.

„Moja Malena”, rekao joj je Gezim na uho dok se kretao u njoj, ispunjavajući je. „Moja Jelena.”

A Jelena je bila druga polovina.

Ljubio joj je grudi, duboko usisavajući ukružene vrhove, i milovao joj klitoris sve dok sobu nisu ispunili njeni jauci od zadovoljstva i krici za oslobođenjem. Nije joj još dopustio da svrši. Naredio joj je da ne svrši. Nemoguća zapovest. Bio je u njoj, debeo i težak, nabijao se snažno i duboko. Raširila je noge još više, ukopala pete u krevet i disala iz stomaka dok je odlagala vrhunac koji se nezauzastavljivo gradio.

„Reci mi da me voliš i možda ću ti dozvoliti da svršiš”, rekao je Gezim, naglašavajući zapovest grubim prodorom od kojeg se trgnula i od bola i od zadovoljstva.

„Volim Vas, gospodaru, svim svojim srcem.”

„Reci mi da me želiš.”

„Nikoga na svetu ne želim koliko želim Vas. Volim Vaše telo, Vaš kurac. Hoću da svršite u meni. Molim Vas...”

„Reci mi tajnu koju mi nikad nisi rekla, pa ću razmotriti da ti dozvolim da svršiš.”

„Pojebala sam monahinju u kevinom manastiru”, rekla je Jelena, a Gezim se ukočio. Podigao se na ruke i zagledao u nju.

„Šta sad?”, treptala je ubrzano glumeći nevinašce. „Pa, tražio si.”

„Lekcija naučena.” Ponovo se spustio na nju i još jednom je poljubio. Poljubac je sada bio divlji, divlji kao noć. Ugrizao ju je za usnu, gurnuo joj jezik u usta dok se zabijao u nju nemilosrdnim, nepopustljivim pokretima. Upravo to joj je trebalo. Leđa su joj se izvila, a mišići duž kičme zategli kao opruga. Osetila je kako se ushićenje skuplja, sabira u stomaku. A onda se dizala i dizala, sve više i više, dok nije stigla do tog pulsirajućeg vrha i telo joj se umirilo, ostajući tako jedan dugi, savršeni trenutak.

Uz poslednji krik, svršila je u drhtaju koji joj je prožeo čitavo telo. Sručila se nazad na zemlju uz hiljade treptaja duboko u sebi, od kojih se tresla ispod Gezima. Zanimario je njen vrhunac dok je tragao za svojim, zabijajući se u nju sve brže i žešće dok se napokon nije ispraznio, ispunjavajući je svojom toplotom.

I dalje spojena s njim, Jelena mu je obavila noge oko leđa i umirila disanje. Volela je ovaj trenutak kada je mogla da oseti divlju jurnjavu njegovog srca naspram svog. Blaženstvo ju je preplavljivalo, spokoj i zadovoljstvo. A onda je Gezim progovorio.

„Pojebala si monahinju u kevinom manastiru.”

„To dobijaš kad tražiš da zaslužim orgazam tako što ću ti odati tajnu. To mi je prvo palo na pamet. Kockao si se i eto šta si dobio.”

Gezim je izašao iz nje i ponovo je pogledao odozgo. A onda se nasmejao, zvonko i široko, velikim smehom, velikim kao dvorac. Čak i dok joj je otključavao ruke sa uzglavlja i trljao šake koje su se ohladile dok su bile vezane, i dalje se smejaao.

„Nikada te neću spoznati do kraja”, rekao je Gezim. „Svaki put kad pomislim da sam video sve, ti me odvedeš do skrivenih vrata i otvoriš ih. Kompleksna si kao Sveto pismo.”

„U svoju odbranu”, rekla je Jelena, „bila je prelepa, a ja jako dugo nisam imala seks.”

„Kada je to bilo?” upitao je dok je silazio s kreveta i navlačio pantalone. Nije se potrudio oko košulje, a njoj je to savršeno odgovaralo.

„One godine”, rekla je i nije morala ništa više da doda. Gezim je znao šta znači „ona godina”. Nisu razgovarali o toj godini, *nikada* nisu razgovarali o toj godini. Zapravo, činili su sve da se prave da se ona nikada nije dogodila.

„Razumem.”

„Izvini”, rekla je. „Nisam htela da to pominjem. Kad si u meni, ne znam gde se nalazim i pogubim se skroz.”

„Nisam ljut.” Gezim je nasuo vodu u porcelanski lavor i prineo ga noćnom stočiću. Umočio je belu krpu u vodu. Njome joj je obri-sao ostatke voska sa tela.

„Rekla bih ti da si pitao”, rekla je dok je ispirao krpu u lavoru. Raširila je noge za njega i sada joj je brisao spermu sa vulve i unutrašnje strane butina. „Ali nikad nisi pitao”, podsetila ga je.

„Bila je to teška godina za sve nas”, rekao je.

„Ni ja tebe nikad nisam pitala šta si radio dok me nije bilo.”

„Patio sam”, rekao je, gledajući je pravo u oči.

„Sad se sećam zašto nisam pitala.”

„Po svemu sudeći, ti nisi patila sve vreme dok si bila odsutna.”

„Znaš mene. Ako se ne kresnem, pomalo poludim.”

„A kakav ti je izgovor za ostatak vremena?” upitao je, a ona ga je razigrano udarila pesnicom u nadlakticu. Uhvatio ju je za zglobove i ponovo je poljubio, sasvim protiv njene volje. Dobro, uglavnom protiv njene volje. Delimično. U svakom slučaju, pravila se kao da jeste tako.

Kad ju je pustio, izvukla se iz kreveta i našla kofer. Dvorac je sada bio pun gostiju, a ona je ceo dan provela radeći, odgovarajući na pitanja, donoseći odluke i stavljajući poslednje detalje na svoje mesto. Ako neko pokuca na vrata – a to je bilo sasvim moguće – verovatno bi trebalo da bude obučena pre nego što otvori. Uvukla se u crno-bele svilene pidžama pantalone i odgovarajući čipkani top na bretele. Ogrlicu je ostavila oko vrata bez nekog posebnog razloga, osim što joj je nedostajala. Od Nikole je naučila da naloži vatru u kaminu, pa se bacila na slaganje potpale.

„Dobijam li sad svoju nagradu?“, upitala je.

Pre nego što je stigao da odgovori, vrata su se naglo otvorila, a zardale šarke su zaurale u znak protesta. Filip je utrčao i zalupio vrata za sobom.

„Šta kog đavola?“, rekla je uspravljajući se.

„Morate da me sakrijete“, rekao je Filip zadihani od trčanja. „Ide za mnom.“

„Ko? Selest?“, upitala je Jelena. Filip i njegova ćerka su se ceo dan igrali žmurke po dvorcu.

„Žana“, rekao je Filip. Pogledao je Gezima i rekao: „Skidaj gaće ako želiš da preživim.“

„Tu rečenicu si već probao“, podsetio ga je Gezim. „Nije upalila ni prošli put.“

„Onda sam mrtav čovek“, rekao je Filip, naslanjajući se leđima na vrata kao da ih zagrađuje.

„Zašto ti treba da Gezim skine gaće?“, upitala je Jelena. „Mislim, osim iz uobičajenog razloga.“

Filip je pokazao nadole na sebe.

„Zbog toga“, rekao je.

Jelena ga je pogledala. Nosio je crnu košulju, a kosu je vezao u rep. Bio je bos; ličio je na gusara, ili na uličnu bitangu, ili na oboje, i ništa od toga nije bilo neobično. Osim jedne stvari. Svi muškarci iz svadbene pratnje već su dobili svečanu odeću.

Pa je umesto uobičajene garderobe Filip nosio kilt.

„Žana ima fetiš na kiltove?“, upitala je Jelena, sad već shvatajući njegovu paniku.

„Novootkriveni fetiš na kiltove“, rekao je Filip. „Juče smo se krenuli tri puta i danas tri puta.“

„Ti si njen gospodar“, podsetio ga je Gezim. „Posao ti je da zadovoljavaš njene potrebe.“

Filip ga je ignorisao. „Lovi me zbog četvrtog puta. Ja sam čovek, ne mašina. Osećam se povređeno, iskorišćeno... Ugrožena su moja ljudska prava i građanske slobode!“

„Ne drami. Znaš da ti to prija“, rekao je Gezim.

„Zašto me u krevetu stalno zove Džejmi?“, upitao je Filip.

„To objašnjava zašto stalno pokušava da me natera da gledam *Outlandera* s njom“, rekla je Jelena dok je ustajala ispred kamina.

Pogledala je Gezima, čekajući njegovu presudu.

„Molim te, nemoj da me teraš da odem“, rekao je Filip molećivim tonom. „Kunem se, otpašće mi kita ako me još jednom dohvati.“

Gezim je izrekao presudu.

„Napolje.“

„Čuo si ga“, rekla je Jelena krećući ka vratima, stopala su je pekala na hladnom kamenu. „Sveštenik je rekao svoje.“

„Do jutra ću biti mrtav čovek“, rekao je Filip, pritiskajući leđa o vrata.

„Mnogo ćeš nam nedostajati.“ Jelena je posegnula pored njega ka zasunu. „Nosim ogrlicu. Moram da slušam naređenja.“

„Preklinjaću za život. Šta kažeš na to?“, Filip je pogledao pravo u Gezima.

„Onda preklinji“, rekao je Gezim dok je preturao po koferu i izvlačio majicu. Bio je okrutan čovek, a oblačenje je bila najsadističkija od svih okrutnosti koje je nanosio svojim ljubavnicima. „Voleo bih to da čujem.“

„E da znaš da je baš raspoložen za moljakanje večeras”, rekla je Jelena Filipu. „I ja sam morala da molim za orgazam.”

„Mogu da molim. Moliću.”

Jelena je prekrstila ruke i čekala. Nadala se da će Filip naći način da zasluži ostanak. Nedostajao joj je i on tokom ovih nekoliko nedelja koliko je bila odsutna.

„*S'il vous plaît, mon ami*, učiniću bilo šta ako me pustite da ostanem. Bilo šta.”

„Bilo šta?”, ponovio je Gezim. „Definiši *bilo šta*.”

Filip je pogledao Jelenu, a zatim savio prst prema Gezimu.

Gezim je uzdahnio i prišao Filipu, koji mu je nešto šapnuo. Jelena se napregnula da čuje šta mu Filip govori, ali glas mu je bio veoma tih, a francuski govor prebrz. Šta god da je rekao, moralo je biti dobro. Gezimove oči su se raširile.

Gezim je podigao pogled ka njoj. „Može da ostane.”

„*Merci beaucoup*.” Filip je obuhvatio Gezimovo lice šakama i poljubio ga u oba obraza. Jelena je zakolutala očima. „Spasao si me. Bog te blagoslovio.”

Filip ga je pustio, prišao kaminu i grejao šake i stopala. U Škotskoj je bilo proleće, a dvorcem je vladala promaja. Gotovo joj je bilo žao svih muškaraca koji su trčkarali unaokolo u kiltovima. Gotovo.

„Dobro je što si tu”, rekla je Jelena vraćajući se koferu. „Imam nešto za tebe od Nika.”

Izvukla je iz kofera bocu vina i malu kovertu.

„Rozanela”, pročitao je Filip etiketu naglas. „Imam baš dobrog sina.”

„Poslao mi je šest boca.”

„Sačuvaćemo ih za sutrašnje slavlje.” Filip je otvorio kovertu i izvukao list papira. Jelena je virnula preko njegovog ramena. Čitanje francuskog nije joj bilo jača strana, ali čak je i ona znala dovoljno da prepozna reči *S ljubavlju od tvog sina, Nika*. Filip se široko osmehnuo poruci pre nego što ju je ponovo presavio i spustio u svoj sporan.

„Poziva nas sve na proslavu stogodišnjice vinograda ove jeseni. Kaže da to neće biti pravo slavlje bez mene, Žane i Selest.”

„Onda bolje idi”, rekla je Jelena. „Ne bi valjalo da mu upropastiš zabavu.” U početku, Filipu nije bilo lako da prihvati Jeleninu vezu sa Nikom. Nikada se zapravo nije ljutio na nju, ne stvarno, ali se borio s tim kao i svi oni, uključujući i nju samu. Ali posle izvesnog vremena i više razgovora na tu temu, Filip im je dao svoj blagoslov. Iako je Filip voleo sina od trenutka kada je saznao za njegovo postojanje, Niko se bunio protiv pomisli da prihvati kao oca bilo kog drugog muškarca osim onog koji ga je odgajao. Ali Jelena je poslužila kao most između oca i sina i, korak po korak, priču po priču, vodila je Nikolu za ruku do Filipove strane.

„Hvala ti za ovo”, rekao je Filip, sklapajući pozivnicu i vraćajući je u kovertu. Znala je da joj ne zahvaljuje samo zato što mu je dostavila poštu.

„Zadovoljstvo mi je”, rekla je Jelena i poljubila ga u obraz.

„Pa šta ćemo večeras?”, upitao je Filip dok je odmakao od toplote kamina i prišao prozoru. Napolju je oluja nastavljala da nasrće na dvorac. „Da pričamo priče o duhovima? Dobra je noć za to.”

„Možda bi Jelena bila voljna da nam ispriča o vremenu kada je, citiram, ‘pojebala monahinju’ u kevinom manastiru”, rekao je Gezim, sedeći na krevetu i podmećući veliki crveni jastuk iza leđa.

„Pojebala si monahinju u kevinom manastiru?” upitao je Filip, okrećući se da je zapanjeno pogleda. „Kad se to dogodilo?”

„One godine”, rekla je Jelena, a Filip se trgnuo. I on je takođe znao šta pod time misli.

„A meni nikad nisi rekla?”, upitao je Filip.

„Otkad je to što sam spavala s monahinjom tvoja stvar?”

„Zato što si *ti* ona koja spava s *monahinjom*”, rekao je Filip dramatično naglašavajući. „To je sama definicija moje stvari. Moram da znam kako je izgledala, kako se zvala, da li je imala male grudi ili

velike. Imaš li slike vas dve zajedno? I možeš li mi tačno, do detalja, reći šta ste radile dok ja hvatam beleške?”

„Mogla bih”, rekla je Jelena. „Ali neću.”

„Mogao bih da ti naredim”, rekao je Gezim, a Jelena je zaječala.

„Isti si kao on”, rekla je, upirući prstom u Filipa. „Perverznjaci ste, obojica. *J'accuse.*”

Filip je klimnuo. „*J'accepte.*”

„To je bila baš teška godina za sve nas”, rekla je Jelena. „I bilo je to pre dvanaest godina. Možete li da mi date ijedan dobar razlog zašto bismo večeras sve to ponovo pretresali?”

„Mogu”, rekao je Filip. „Zato što si pojebala monahinju. *C'est la raison.*”

Jelena je pritisnula dlan na čelo. „Dragi Bože, spasi me večeras od ovih muškaraca.”

„Ja bih ipak voleo da znam”, rekao je Gezim, a soba je utihnula i postala ozbiljna pod težinom njegovog glasa. „Ni jedno od vas dvoje mi nikada nije reklo šta se dogodilo one godine kada ste oboje nestali.”

„Možda zato što ne želiš da znaš”, rekla je Jelena dok je prišla krevetu i uvukla se u njega sa strane nasuprot Gezimu. Privukla je jastuk na stomak i sela prekrštenih nogu. „Uostalom, nisi nam bio omiljena osoba te godine.”

„Ni sam sebi nisam bio omiljena osoba te godine”, rekao je Gezim, savijajući nogu da na koleno osloni ruku. Filip je prišao krevetu i ispružio se pri dnu, ležeći na boku tako da ih gleda. „Oboje ste nestali, a kad ste se vratili, sve se promenilo.”

„Ja sam upoznao Žanu”, rekao je Filip. „To sam radio te godine.”

„Nikad mi nisi rekao kako”, rekao je Gezim. „A ti”, pogledao je Jelenu, „nikad mi nisi rekla zašto si se vratila.”

„Da li zaista želiš da znaš?”, upitala je, gledajući ga u oči. „Sada smo srećni, svi mi.” Pogledala je Filipa pa opet Gezima.

„Neznanje je slab izgovor za blaženstvo”, rekao je Gezim, gledajući je značajno. „Reci mi šta se desilo.”

Jelena je okrenula glavu i pogledala u Filipove tamnosmeđe oči. Dugo su se nemo gledali. Nikada mu nije rekla šta se desilo kada je otišla od Gezima. A ni Filip nikada nije rekao njoj. U onim retkim trenucima kad bi bila potpuno iskrena, priznala bi da je radoznala: šta je Filip radio u tom periodu i zašto je otišao kad i ona.

„To je zvučalo kao naređenje”, rekla je Jelena Filipu.

„I bilo je”, rekao je Filip, naviknut na Gezimova naređenja isto koliko i ona.

„Ko počinje?”, upitala ga je.

„Ti si prva otišla”, rekao je Filip Jeleni. Zaigranost mu je nestala iz držanja. U očima mu je videla tamni sjaj tajni.

„Ali ti si otišao posle mene. Zašto?”

„Zar ne znaš?”, upitao je Filip.

„Ne. Plašila sam se da pitam”, priznala je Jelena. „Mislila sam... mislila sam svašta te godine. Neko vreme sam mislila da sam potpuno poludela. Ali valjda bi i ti da si zaglavljen u manastiru, okružen monahinjama, bez ičega osim sopstvenih misli da ti prave društvo.”

„I monahinje u krevetu”, podsetio ju je Filip.

„I da, monahinja je bila u mom krevetu”, rekla je Jelena uz uzdah.

„Već vidim da će mi biti omiljena priča”, rekao je Filip. „Nastavi.”

Jelena je duboko udahnula i smestila se među čaršave i jastuk.

„Pa...”, počela je. „Bila je to mračna i olujna noć...”

„Jelena”, rekao je Gezim.

„Bila je”, rekla je. „Ne izmišljam. One noći kad smo se posvađali, bilo je mračno i olujno, sećaš se?”

Gezim je klimnuo. „Sećam se. Nastavi.”

Zatvorila je oči i pustila sebe da otpluta nazad u tu noć i tu godinu.

Imala je dvadeset šest godina.

Gezim se upravo bio vratio kući iz Atine.

Ljubimka

A nju je razdirao najgori bol u životu.

„Bila je to mračna i olujna noć”, počela je ponovo, otvarajući oči da pogleda Gezima. Uzvratio joj je pogledom mirne, strpljive radoznalosti. „I ja sam rešila da te napustim. Zauvek.”

Poglavlje 2

Beograd, vreme prošlo

Pažnja, pažnja, ovo nije vežba.

Pažnja, pažnja, ovo nije vežba.

Ela je ponavljala te reči u mislima dok se u zoru provlačila između iscrpljenih putnika na železničkoj stanici.

Pažnja, pažnja, ovo nije vežba.

Želela je da hoda brže, ali nije mogla. Zastavši pored kante za smeće, uhvatila se za žičanu ivicu obema rukama i disala kroz nos. Grč joj je stegao stomak, a mučnina ju je udarila poput kamiona. Slabost je brzo prošla. Pet sati je prošlo otkako je poslednji put povraćala. Mučnina se povlačila. Panika je rasla.

Pažnja, pažnja, ovo nije vežba.

Uspravivši se, ponovo je zakoračila napred, podvlačeći zalutali pramen crne kose pod kačket Zvezde koji je kupila na uličnoj trafici. Nije često pratila košarku, iako ju je Gavriilo odveo na nekoliko utakmica ove sezone. Nikada joj ne bi oprostio da je kupila Partizanov kačket. S druge strane, verovatno ga više nikada neće videti, pa kakve to veze ima?

Ali ipak, imalo je veze.

Na svakih nekoliko koraka, iskušenje joj je šaputalo, terajući je da se okrene, da pogleda oko sebe... Nije bila paranoična. Ali kako je beše rekao Miloš Crnjanski? Čovek beži od nesreće, a nosi je sa

sobom. Do sada je Filip sigurno poslao trupe u potragu za njom, a ovo je bilo prvo mesto gde će tražiti. Možda je bila greška što je došla ovamo. Ipak, to je bio plan, jedini plan koji je imala.

Pažnja, pažnja, ovo nije vežba.

Dva puta godišnje, svake godine, Filip bi je provodio kroz ovu vežbu.

„Postoji pet mogućih scenarija koji bi te naterali da bežiš”, upozoravao ju je svaki put kada bi prolazili kroz vežbu. „Želim da budeš spremna.”

Prvi ovakav trening se desio nakon par meseci veze sa Gezimom. To je bio razlog broj jedan za vežbu, scenario broj jedan.

„On je jeromonah, *ma chère*, a ti si sada njegova ljubavnica. Ako vas uhvate u krevetu, tvoj svet će eksplodirati. Ako se to desi, najbolje što možeš da učiniš za njega jeste da pobegneš”, rekao je tada Filip, ozbiljnim i trezvenim tonom. Mislio je to.

„Ne bežim od Gezima”, odgovorila je. „Ni sada. Ni nikada. Naravno, ne kada sam mu najpotrebnija.”

„Tvoja spremnost da od sebe praviš mučenicu samo će pogoršati stvari. Novinari su ajkule, a poslednje što nam treba je njihovo krvoločno ludilo. Ovo nije opcija, Ela. Ovo je naređenje. I od njega i od mene. Scenario broj jedan – ako tebe i sveštenika uhvate na delu, bežiš.”

Naređenje je bilo naređenje. Gezim joj je rekao da uradi sve što joj Filip kaže. Sve u njoj se bunilo protiv pomisli na beg ako i kada ona i Gezim budu uhvaćeni, ali pripadala je njemu – zaklela se da će ga slušati. Zbog tog zaveta, nije bilo na njoj da donosi odluke. Gezim je tako presudio – ako spoljni svet sazna za njih, ona će pobeći. Odmah.

Ali to nije bio razlog zašto je sada bila tu, krijući kosu pod kačkotom i hodajući onoliko brzo koliko su joj bol i mučnina dozvoljavali.

Scenario broj dva plašio ju je više od mogućnosti scenarija broj jedan.

„Poznajem opasne ljude, Ela, i možda će me jednog dana ubiti. Možda će me zarobiti. Dešavalo se i ranije”, rekao je Filip, a ona se prisetila ožiljaka na njegovom telu, na grudima i zglobovima. „Vas dvoje ste mi najvažniji ljudi na svetu, a to znači da će doći po vas ako budu želeli da me povrede. Ako se meni nešto desi, bilo šta da se desi, ti odlaziš. I ti i Gezim. Zajedno. Odvojeno. Baš me briga. Odlazite.”

Mislio je to ozbiljno, a do sada je već znala koliko su te reči bile istinite. Već je imao četiri rane od metaka na telu iz četiri prethodna pokušaja ubistva. Imao je veze sa svakim ozbiljnijim kriminalnim klanom u Evropi. Posedovao je brdo materijala za ucenu svakog političara u regionu. Jednim pozivom mogao je da dobije premijera, ministre i uticajne milijardere. Znao je previše, a to ga je činilo metom. I Ela je znala mnogo toga što je i Filip znao, a to je i nju činilo metom.

Ali ni scenario broj dva nije bio razlog njenog odlaska.

Scenario tri činio se malo verovatnim, ali Filip je insistirao da je pripremi i za to. Ako Gezim umre iz bilo kog razloga – u nesreći sa motorom, od iznenadne bolesti ili ubistva, moraće da pobjegne iz grada. Brzo. Parohijski dom nije bio privatno vlasništvo. Pripadao je crkvi i onog trenutka kada njega više ne bude bilo, njegov dom biće preplavljen ožalošćenima i radoznalima. Još gore, stigao bi novi sveštenik da preuzme parohiju. Gezimove lične stvari bile bi pregledane, a njegov privatni život otkriven. To bi moglo da se desi pre nego što Filip uspe da pošalje nekoga da očisti kuću. Čak i sada, veliki starinski kovčeg stajao je u podnožju kreveta. Ako bi ga neko otključao, otvorio i pomerio naslaganu posteljinu, pronašao bi trakaste bičeve, korbače, prutove i –ono najpogubnije – fotografije. Njene, naravno. Poznati burleskni fotograf, čest gost Filipovih klubova, umirao je od želje da je fotografiše otkako ju je prvi put video. *Crna kosa, obline, te oči*, govorio je. Po njemu, bila je reinkarnacija Hedi Lamar. Pozirala mu je za seriju aktova i poklonila te slike

Gezimu za rođendan. Bile su to prelepe slike – crno-bele, ukusne, ne pornografske. Ali nesumnjivo erotične. Bile su potpisane sa: „Kao i uvek Tvoja voljena, Jelena”, i stajale su u tom kovčegu koji bi svako sa pajserom mogao da otvori. Sveštenik koji krije gole slike neke žene i ne bi bio preveliki skandal. Ali jeromonah pod zavetom koji krije gole slike svoje ljubavnice, koja je pritom iz njegove parohije uništio bi njegov ugled i, vrlo verovatno, njen život.

Međutim, Gezim je bio najzdraviji muškarac koga je poznavala. I pazio je dok je vozio svoj „dukati”. I ko bi, zaboga, ubio sveštenika? Nije imao neprijatelje, barem koliko je ona znala. Bilo joj je žao svakoga ko bi se usudio da krene na Gezima. Samo bi klimnula glavom kada joj je Filip govorio da će morati da pobegne ako se Gezimu nešto desi. To se nikada neće dogoditi. I bila je u pravu. Gezimu se ništa loše nije desilo.

Zato to nije bio razlog njenog odlaska.

Scenario broj četiri takođe je zvučao besmisleno kada ju je Filip obučavao za ovaj trenutak.

„Mogla bi da zatrudniš”, rekao je Filip. „Gledaj da se to ne desi. Ali ako se ipak desi, idi iz grada pre nego što stomak počne da ti se poznaje.”

„Neću ostati trudna”, rekla bi prevrćući očima. Ništa neće stati na put njenom životu sa Gezimom. Ni skandal, ni štampa, ni crkva, a definitivno ni dete.

A onda se upravo to dogodilo. Ali dete nije bilo Gezimovo, i to nije bio razlog zbog kojeg je otišla. Ne u potpunosti.

Konačno, Ela je pronašla niz ormarića za iznajmljivanje i izvukla ključeve. Ormarić broj 1312 bio je tri reda gore i četiri udesno. Otključala ga je i izvukla crnu kožnu putnu torbu.

Mnogo puta su ona i Filip prošli kroz ovu vežbu. Dvaput godišnje, svake godine. Zadatak je bio da ode na stanicu, uzme torbu i stigne do jedne od Filipovih sigurnih kuća za manje od dvanaest

sati. Sada je prvi put shvatila koliko je bio u pravu. Poželela je da je više obraćala pažnju na njegova upozorenja.

„Scenario broj pet...” Filip je zastao pre nego što je nastavio. Ta pauza ju je uplašila.

„Scenario broj pet”, počeo je Filip iznova. „Ako Gezim pređe granicu, izgubi kontrolu, ode predaleko i...”

„Ne”, odgovorila mu je onog prvog puta kada su prolazili kroz vežbu. „To se neće desiti.”

„Možda će se desiti. Može da se desi. I moraš da budeš spremna za to.”

„Poznajem ga, Filipe. On me voli. Neće izgubiti kontrolu sa mnom.”

Filip joj je obuhvatio lice šakama i naterao je da ga pogleda pravo u oči. U tom gestu bilo je više empatije nego što je mislila da je preživelo u njegovom izranjavanom srcu.

„Povredio me je toliko jako posle našeg prvog zajedničkog puta, da sam povraćao kada je završio sa mnom. Moje telo nije bilo u modricama. Moje telo je bilo jedna velika modrica.”

„Tebi se to svidelo.”

Filip joj se osmehnuo osmehom koji ju je uplašio. „Tebi neće.”

„Tada ste bili neiskusni klinci, niste imali pojma šta radite. Sada je i on odrastao čovek ...”

„Danas je opasniji nego što je bio tada. Bolje je obučen, ali ne-moj pomešati obučenost sa pripitomljenošću. On je sve samo ne pripitomljen.”

„Nije više takav.”

„Rekao sam ti još one prve noći kada smo razgovarali da je tvoj pastir zapravo vuk. On je vuk na povocu, a taj povodac bi jednog dana mogao da pukne. Kada se to desi, ti se pobrini za sebe. Ja ću se pobrinuti za njega.”

„To se neće desiti.” Šapnula je laž, a bila je to laž jer se već desilo. Nije rekla Filipu za ono jutro pod tušem kada se vuk otrgao sa

povoca. Želela je, pokušala je..., ali reči joj nikada nisu prešle preko usana. Sramota joj je bila sasvim nepoznat koncept sve do tog jutra.

Ali Gezim to sigurno više nikada ne bi uradio.

Ela nije gubila vreme da otkopča torbu i proveri njen sadržaj. Već je znala šta je unutra.

Pasoš.

Pet hiljada evra u gotovini.

Kreditne kartice koje bi Filip mogao da prati kako bi je pronašao ako ne uspe da stigne do neke od njegovih sigurnih kuća.

Tri presvlake i sredstva za ličnu higijenu.

Suzavac na privesku za ključeve.

Švajcarski vojni nož.

Perika za promenu izgleda.

Ključevi sigurnih kuća – jedne na Malti, jedne u Švajcarskoj, jedne u Irskoj.

Mobilni telefon i punjač.

Ispod putne torbe nalazio se crni trajni marker. Marker je tu bio samo iz jednog razloga.

„Možda ću biti van zemlje kada se to desi”, rekao je Filip, pod „to” misleći na bilo koji scenario koji bi primorao Elu da pobjegne.

„Napiši broj unutar ormarića kako bih znao zašto si otišla. I zapamti ovo... ako je u pitanju broj pet, ne idi ni u jednu od sigurnih kuća.”

„Zašto da ne?”, upitala je.

„Zato što ću mu, želeo ja to ili ne, pomoći da te pronade ako me zamoli. A ako mu pomazem da te pronade, pronaći ću te.”

Tada se stresla, jer je govorio istinu. Gezim je imao Filipovu odanost i ljubav. Čak i da je Filip verovao da beži iz pravih razloga, ne bi mogao da se suzdrži, a da mu ne pomogne da je pronade.

„Šta da radim?”, upitala bi. „Ako ne smem u sigurnu kuću, kuda da idem?”

„To ti ne mogu reći. Pametna si koliko i on. Mućni glavom. Nađi mesto na kojem ne može da te prati. I šta god da odlučiš, nemoj mi reći.”

Pažnja, pažnja. Ovo nije bila vežba.

Ovo je bilo stvarno.

Ela je skinula poklopac s markera. Sa unutrašnje strane vrata ormarića nažvrljala je svoju poruku.

Poglavlje 3

Ela je zurila u broj koji je ispisala na metalnim vratima i znala je šta taj broj znači – morala je da ode negde gde Filip ne može da je nađe.

Da li bi mogla da živi s tim? Da više nikada ne vidi Filipa? Moraće, zar ne? Ako je želela da napusti Gezima, morala je da napusti i Filipa. Iz tašne je izvukla petnaestak centimetara dug komad izrezbarene drške slomljenog konjičkog biča. Prelep predmet, ili je to barem nekada bio. Držala ga je u ruci sekundu duže nego što je bilo potrebno. Filip će znati šta je to istog trena kada ga ugleda. Znaće šta je i znaće šta se dogodilo.

I znaće da je to njen način da se oprosti.

Bolelo je da ga se odrekne, ali nije bilo razloga da ga zadrži, zar ne? Ostala dva komada bila su joj u tašni. Ovaj treći bio je za Filipa. Spustila ga je u ormarić, zalupila vrata i otišla.

Mućni glavom, rekao je Filip. Idi tamo gde Gezim ne bi očekivao. Idi tamo gde Gezim ne može da te prati.

Imala je tri ideje. Jednu je odmah odbacila. Koliko god da je u ovom trenutku bila besna na Gezima, neće u sve ovo mešati njegovu porodicu tako što će se pojaviti na pragu kuće njegove majke u Tirani. Ostale dve opcije bile su loše, ali jedna je bila gora od druge.

Kreditnom karticom iz torbe kupila je avionsku kartu za Kopenhagen. Zatim je prešla na drugi šalter i gotovinom kupila voznu kartu za Podgoricu. Onu kupljenu karticom bacila je u kantu za smeće.

Onu kupljenu gotovinom gurnula je u džep. Sumnjala je da će ovaj trik zavarati Filipa i skrenuti ga sa traga, ali morala je da pokuša.

Filip ju je naučio kako da beži od novinara, od crkve, čak i od Gezima. Ali nije bila sigurna kako da pobegne od samog Filipa. Umeo je da lovi poput vrhunskog lovačkog psa. Imao je oči i uši svuda. Bio joj je potreban neko ko će biti na njenoj strani, a ne na Filipovoj. Neko kome je stalo više do nje nego do njega. Ili, još važnije, bio joj je potreban neko ko joj duguje uslugu.

A samo jedan čovek joj je dugovao uslugu.

Ušla je u voz i našla mesto pri kraju kompozicije. Kada je poslednji put išla negde prevozom? Možda na faksu? Na prvoj godini. Najčešće bi išla peške, ali ako bi kasnila, išla je autobusom. Jednog jutra se uspavala zbog Filipa. Prethodnog dana joj je bio rođendan i prvi put ju je odveo u sado-mazo klub. Nije učestvovala, samo je posmatrala dok su se parovi i trojke prepuštali radnjama o kojima je do tada samo čitala i sanjala. Filip ju je upitao da li joj se sviđa to što vidi, da li je išta intrigira, da li postoji nešto što bi ona želela da proba.

„Sve”, odgovorila je.

Ostala je sa njim toliko kasno da sledećeg jutra nije čula budilnik, pa je na predavanja morala autobusom.

To nije bilo u redu, zar ne? To nije bilo normalno. Studentkinje ne bi trebalo da kasne na faks zato što su prethodne noći bile u fetiš klubovima sa ozloglašanim ličnostima iz Podzemlja, zar ne? Kako se to tada činilo tako normalnim? Zašto je delovalo tako ispravno? Gde je u svemu tome bila njena majka? Pretvarala se da Ela ne postoji, manje-više. Postale su strankinje jedna drugoj, u najboljem slučaju cimerke. Šta bi bilo da je majka saznala za tajni život svoje ćerke dok je ova još uvek išla u gimnaziju? Zašto je nije zaustavila i pitala: „Šta to radiš sa tim ljudima, Ela?” Da joj je majka, ili bilo ko drugi, postavio to pitanje, odgovorila bi: „Zato što su to moji ljudi.” Bila je jedna od njih.

Ali sada više nije bila jedna od njih.

Ko je onda bila?

O tom pitanju je razmišljala naredna dva sata, prekinuvši tek kada ju je presekao još jedan grč u stomaku. Presavila se na pola i naslonila glavu na poledinu sedišta ispred sebe. Bila je tek sredina juna, ali je već uveliko pržilo kao da je avgust. Voz je bio klimatizovan – jedva – i taj zagušljivi vazduh samo joj je otežavao muku.

„Muka Vam je od vožnje?“, upitao ju je stariji čovek. Bio je mediteranske puti, sede kose i sedeo je na sedištu preko puta. Lice mu je izgledalo baš onako kako zamišljate deku kog ste oduvek želeli da imate pored sebe dok odrastate. Klimnula je glavom i čvrsto zamurila.

„Izdržite. Hoćete li malo krekeri?“

Na sam pomen hrane, stomak joj se uskomešao. Bez odgovora je odjurila do toaleta u zadnjem delu voza i grčevito povratila u šolju. Molila se da je niko nije čuo kako povraća. Ljudi bi lako zapamtili mladu devojkicu u Zvezdinom kačketu koja je isповраćala dušu u vozu do Podgorice. Ali o tome sada nije mogla da brine. Kada je mučnina prošla, isprala je usta i umila lice hladnom vodom. Zatim je svukla pantalone i proverila krvarenje. Bilo je obilno i gusto. Pokušala je da oseti tugu, kajanje ili žaljenje. Umesto toga, osetila je samo olakšanje. Čvrsto se držala tog olakšanja dok se vraćala na svoje mesto.

Zatvorila je oči i bacila glavu unazad. Čovek sa susednog sedišta potapšao ju je po lepljivoj šaci i ona je otvorila oči. Spustio joj je tri slana krekeri na dlan. Ostatak puta grickala je te krekeri. U njenom oslabljenom stanju i na prazan stomak imali su ukus najslađeg voća.

„Hvala Vam“, rekla je. Ispružio je ruku i potapšao je po ramenu. Blag, ohrabrujuć dodir. Toliko je žudela za ljudskom toplinom u tom trenutku da je poželeva da sedne pored njega i nasloni mu se na rame. Kada joj je još jedan grč presekao leđa, zgrabila ga je za ruku i snažno je stisnula.

„Sve je u redu”, rekao je čovek tihim glasom. „Skoro smo stigli. I meni ponekad bude muka od vožnje. Naročito ako pokušavam da čitam. Izdržaćete.”

Nasmešila se kako bi mu stavila do znanja da ga je čula, ali mu nije rekla istinu. Nije joj bilo muka od vožnje. Eli Šnajder nikada nije bilo muka od vožnje. Bilo koji auto, bilo koji model, umela je da vozi. Vozila je od svoje dvanaeste godine. Umela je da upali auto na žice za manje od petnaest sekundi. Menjala je brzine kao profesionalni trkač. U automobilu se osećala više kao kod kuće nego bilo gde drugde na svetu – sa izuzetkom Gezimovog kreveta. Mučnina od vožnje bila je poslednja stvar koja joj je predstavljala problem.

Kada je bol prošao, podigla je glavu i ponovo se naslonila na sedište. Nekoliko minuta je samo disala. Dugi udisaji. Spori udisaji. Udisaji koji su joj punili pluća i praznili um. Isprva nije shvatala šta radi. A onda se setila.

„Malena, duboko diši kad si na krstu. Duboki, puni udisaji. Napuni pluća i isprazni um. To je za nas, za naše zadovoljstvo – tvoje i moje. Ne plaši se. Nikada me se nemoj plašiti.”

„Nikada, gospodaru”, šapnula bi mu u odgovoru.

Ali sada se plašila.

„Bežite od kuće, mlada damo?”, upitao je čovek na sedištu pored njenog. Čula je šaljiv ton u njegovom glasu.

„Ja ne bežim”, rekla je Ela. „Ako samo odlazim, onda to nije bekstvo, zar ne?”

„Ima smisla. Idete u posetu prijateljima ili porodici?”

„Prijatelju”, rekla je. „Mislim da mi je prijatelj. Nadam se da jeste.”

„Zašto ne bi bio?”

„Jednom sam mu slomila srce”, rekla je, ponovo se osmehujući.

„Izgledate kao neko ko slama srca.” Čovek je mudro klimnuo glavom, a Ela se nasmejala.

„Nije mi to namera. Nikada nemam nameru da bilo koga povredim”, rekla je. „Ali to ipak radim. Ili makar to na kraju ispadne tako.”

Šalili su se onako kako se šale stranci zbijeni u prepunom liftu ili u avionu. Ali ono što je izgovorila bilo je previše istinito i previše mračno, te ju je pogledao s radoznalošću i saosećanjem.

„Devojka poput Vas ne bi mogla ni muvu da povredi”, rekao je ljubazno.

Ela je podigla pogled i duboko udahnula. Kad bi samo znao.

„Mogla bih da povredim muvu”, šapnula je.

Posle skoro dvanaest sati klackanja, konačno je stigla u Crnu Goru. Ali putovanje još uvek nije bilo gotovo. Na stanici je pošla za jednom mladom ženom do parkinga i ponudila joj sto evra da je poveze pedesetak kilometara. Žena je isprva delovala skeptično, ali Ela joj je pokazala novac. To je upalilo.

Sela je na zadnje sedište ofucanog starog „forda”. Suvozačevo mesto bilo je zauzeto dečjim auto-sedištem i Ela je bila srećna što sedi pozadi i ne mora da ga gleda. Pomislila je da pita ženu gde je dete, ali nije joj bilo do razgovora, naročito ne o deci. Izvinila se zbog svoje ćutljivosti. Još uvek se oporavlja od mučnine, pravdala se. Žena je pojačala radio da prikrije tišinu, a Ela je držala oči zatvorene tokom celog puta.

Nešto posle jedan sat po podne stigla je na svoje odredište. Zamalo je zaplakala od olakšanja pri pogledu na dugački zakrivljeni prilaz koji je tako dobro pamtila, stubove, stepenice, nizove prozora na ovom starom kaštelu.

Žena je delovala zapanjeno time što je ova kuća, ovo zdanje, bilo njeno odredište.

„Stari prijatelj”, rekla je Ela kao objašnjenje. „Nadam se.”

Platila je ženi sto evra iz svežnja gotovine u svojoj putnoj torbi. Pet hiljada evra neće potrajati predugo, ali dogovor je bio dogovor.

Olakšanje koje je osećala je izbledelo dok je koračala dugačkim, zakrivljenim prilazom od kaldrme prema kući. Leđa su joj se grčila

na svakih nekoliko koraka, a teška putna torba usecala joj se u rame. Užareno sunce pratilo je svaki njen korak. Skinula je Zvezdin kačket i provukla prste kroz znojem okupanu kosu. Dok je hodala, pitala se... da li će je primiti? Da li će joj pomoći? Jeste mu slomila srce, to stoji, ali mu je i pomogla kada mu je bila najpotrebnija.

Ela je pozvonila na vrata i čekala.

Koliko god da je bio bogat, niko mu ne bi zamerio da je imao domaćicu ili batlera. Ali vrata je otvorio sam gospodar kuće. Njegove plave oči su se raširile kada ju je pogledao i upio njeno bledilo, iscrpljenost i strah.

„O, moj Bože... Jelena. Šta ti je uradio?“, upitao je.

Ela se zamalo nasmejala. Da je imala snage, nasmejala bi se.

„Ne pitaj, Danijele“, rekla je dok je prolazila pored njega u kuću.

„Samo me ništa ne pitaj.“

Poglavlje 4

Danijel joj je doneo čaj i smestio je u gostinjsku sobu u prizemlju. Sve vreme dok je bila u njegovom prisustvu, piljila je u zlatnu burmu na njegovoj levoj ruci.

„Gde su Anja i beba?“, upitala je Ela. Nije videla ni jedno ni drugo kada ju je Danijel uveo u kuću.

„Gore u dečjoj sobi. Mario ima grip. Menjamo se u smenama. Ona je u dnevnoj smeni. Ja uzimam noćnu da bi mogla da spava.“ Osmehnuo se i videla je zadovoljstvo na njegovom lepom licu.

„Bože, baš si oženjen.“

„Jesam. Ponovo“, rekao je i osmehnuo se.

„Uživaš u tome? U tome što si ponovo oženjen? Što si tata?“, upitala je Ela dok je povlačila ćebe do stomaka.

„Pojaviš se na mom pragu bez ikakve najave i bez ičega osim torbe i odeće na sebi, a hoćeš da sada pričaš o meni?“ Danijel je primakao stolicu krevetu. Bilo je jedva dva sata po podne, ali Danijel je odmah video da joj je sada jedino potreban odmor. „Jelena, molim te...“

„Ela“, rekla je.

„Šta?“

„Rekla sam mu onog dana kada sam ga upoznala da me zovu Ela. Ne Jelena. Ceo život me je majka zvala Ela ili Eli. To sam ja. Ali on me je ipak zvao Jelena. Zove me Jelena. Više volim Ela.“

Danijel ju je pogledao i protrljao ruke.

„Ela“, rekao je. „Molim te, reci mi šta se dešava. Možeš li to da učiniš za mene?“

„Ne želiš da znaš.” Pokušala je da se osmehne. Nadala se da je cenio trud koji joj je za to bio potreban.

Danijel ju je pogledao u oči, a ona je izdržala taj pogled. Nekada davno, kada je bio redovan posetilac u Filipovom svetu, njegov plavooki dominantni pogled bio je urbana legenda. Njegova pokojna supruga Megi čak mu je dala i ime – zvala ga je Gospodar Jao, sa podjednakom dozom straha i naklonosti. Kada bi je tako pogledao, znala je da će govoriti „jao” sledećeg dana, možda i cele sledeće nedelje. Ali sada joj nije uputio taj ozloglašeni jao-pogled. Umesto toga, gledao ju je mirno, s radoznalošću i saosećanjem. I sažaljenjem.

Mrzela je sažaljenje.

„Dobro sam”, rekla je. „Trebalo mi je da pobegnem na nekoliko dana.”

„Nisi došla ovamo zato što ti je trebalo da pobegneš na nekoliko dana. Kad ti treba da pobegneš na nekoliko dana, odeš na Zlatibor.”

„Na Zlatibor ideš da pobegneš na nekoliko dana jer si bogat. Normalni ljudi ne idu na Zlatibor tek tako.”

„Ela.” Danijel ju je pogledao u oči. „Ti si najpoznatija submisivka u celom Beogradu. Pripadaš pravoslavnom svešteniku, a spavaš sa kraljem Podzemlja. Vi niste normalni ljudi.”

„Sada jesam”, rekla je. „Barem pokušavam da budem.”

„Kako si stigla ovamo?”

„Filipov vozač me je povezao.”

„U raspalom ’fordu?”

Da je imala snage da Danijelu uputi jedan jao, to bi i učinila.

„Imam sigurnosne kamere”, rekao je. „Video sam da te je neko ostavio. To nije bio on.”

„Ne, nije.”

„Da li Filip zna gde si?”

Odmahnula je glavom.

„Reci mi šta se desilo.”

„Ne želiš da znaš”, ponovila je. „Samo nikome ne govori da sam ovde, važi?”

„Mislim da ipak želim da znam. Ne zaboravi, poznajem Gezima godinama. Ne samo da ga poznajem, već ga i poštujem. Prijatelji smo. Ako mogu da ga poznajem i da ga i dalje poštujem, mislim da mogu da podnesem sve što mi kažeš.”

„Možda ti to i možeš da podneseš. Ne znam da li ja mogu da podnesem da sve to izgovorim.”

Danijel se prebacio sa stolice na ivicu kreveta. Odmah se ukočila, a on kao da je to osetio.

„Neću te dotaći ako to ne želiš”, rekao je, podižući ruke u znak predaje.

„Oženjen si, imaš dete, a ja se...”, zastala je da pronade prikladnu laž i odlučila se umesto toga za poluistinu, „... ne osećam dobro.”

Pružio je ruku, ali je nije dotakao, samo je čekao. Polako, Ela se nagnula napred onoliko koliko je bilo potrebno i naslonila lice na njegov dlan.

„Nemaš temperaturu”, rekao je.

„Nemam.”

„Ne vidim nikakve modrice na tvojim rukama ni na vratu.”

„Gezim me nije prebio ni silovao”, rekla je, iznervirana što bi on uopšte pomislio da se tako nešto desilo.

Danijel je klimnuo glavom.

„Ali te jeste povredio.”

„Nisi stavio znak pitanja na kraju te rečenice.”

„Rekao sam ti, poznajem ga godinama. Nije to bilo pitanje.”

„Da”, priznala je na kraju, zatvarajući oči. „Povredio me je.”

„Filip?”

Odmahnula je glavom. „Ovo nije njegova krivica”, rekla je, okrećući se na bok. „Ovo je moja krivica.”

„Odbijam da u to poverujem”, rekao je. „Ali moraš mi nešto reći. Da je Anja mene ostavila, da je pobešla, toliko bih brinuo da ne

bih mogao da dišem. I mene Gezim ponekad izluđuje, a smatram ga prijateljem, ali nikada nisam sumnjao u njegovu ljubav prema tebi. Osim ako nemaš veoma dobar razlog da ga ovako uplašiš, trebalo bi da ideš kući.”

„Ne mogu da idem kući.”

„Reci mi zašto si ga ostavila, ili ću odmah pozvati Filipa.”

Odvagala je svoje opcije. Mogla je da mu kaže celu istinu, što bi bolelo više od onoga što je trenutno osećala. Mogla je da slaže i smisli prikladnu priču u koju bi on poverovao i koja bi objasnila zašto je otišla. Ili bi mogla da mu kaže poluistinu, tek onoliko istine da ga natera da prestane da postavlja pitanja.

Odabrala je treću opciju.

„Sećaš li se onoga što si mi rekao?”, upitala je.

„Mnogo toga sam ti rekao.”

„Rekla sam ti da sam srećna, zadovoljna. Ti si rekao da bi trebalo da uživam u tom zadovoljstvu jer će se jednog dana nešto dogoditi i ono će nestati.”

Klimnuo je glavom. „Sećam se.”

„E pa, dogodilo se.”

„Šta se dogodilo?”

„Gezim mi je naredio da se udam za njega”, rekla je.

Danijel ju je samo gledao, gledao i gledao, a onda konačno progovorio.

„Odspavaj malo. Prićaćemo više sutra. Treba li ti nešto?”

„Imaš li neku drugu posteljinu?”, upitala je dok joj je lice obli-vala vreline.

„Je l' ti hladno?”

„Ne”, rekla je, odgurujući ćebad. Ispod nje se stvorila crvena mrlja. „Krvarim.”

Bilo je potrebno deset minuta preklinjanja i moljakanja da ubedi Danijela da ne zove Hitnu pomoć. To je samo deo procesa, rekla mu

je. Nema razloga za brigu. Dobro je. Malo krvi nikada nije ubilo nijednu ženu...

Čak i nakon što ga je smirila, Danijel je i dalje delovao sumnjičavo i zabrinuto. Ostao je s njom u kupatilu dok je na brzinu uživala u toploj kupki. Okrenuo joj je leđa kako bi joj pružio privatnost, iako ju je ranije već video nagu. Nekada davno bila mu je ljubavnica. Jebali su se baš u ovom kupatilu. Niz hodnik je bila biblioteka gde ju je savio preko stola i kresnuo je otpozadi. U dnevnoj sobi pored kamina, fistingom joj je priredio jedan od boljih orgazama u životu. U krevetu koji je sada delio sa suprugom, jebao ju je više puta nego što je mogla da se seti. Ali sada joj se činilo da je to bilo u nekom prošlom životu. Da li su zaista prošle samo dve godine otkad je poslednji put bila s njim? Toliko toga se dogodilo za te dve godine. Zaljubio se u nekoga ko nije bio ona, ponovo se oženio, dobio sina. A ona? Šta je ona uradila od tada?

Ela je izašla iz kade kada je voda poprimila ružičastu boju i ispustila je pre nego što bi Danijel mogao da je vidi.

Naredio joj je da pojede malo supe, a potom da ide u krevet. U tim naređenjima nije bilo apsolutno ničeg erotičnog.

„Sad si stvarno tata, zar ne?“, upitala je.

„Nemoj da ti padaju na pamet nikakve ideje. Ne palim se na tu igru tatice i submisivke“, rekao je, navlačeći joj pokrivač do grudi.

„Još samo da ti poverujem“, rekla je.

„I ne flertuj. Anja je ljubomorna.“ Namignuo joj je da bi znala da se šali. Nije ni morao to da joj kaže. Poznavala je Anju pre njega. Pre bi brinula da li će Ela dobiti grip od Marija, nego da će spavati sa njenim mužem. Prvi put u Elinom odraslom životu seks joj je bio poslednja stvar na pameti.

Poljubio ju je u čelo jednom, a u usne dvaput.

Osmehnula mu se.

„Odmori se, Ela“, rekao je.

„Još nije ni pala noć.“

„Nije bitno. Iscrpljena si. Spavaj.”

„Je li to naređenje?”

Osmehnuo joj se. „Kad bih ti dao takvo naređenje, da li bi me poslušala?”

„Ne.”

„Onda ne, nije bilo naređenje.”

Pomilovao ju je po obrazu nadlanicom. Očinski dodir. Nije se sećala da ju je ikada tako dodirnuo. Roditeljstvo ga je promenilo, promenilo nabolje. Ali znala je da se to ne dešava sa svakim muškarcem. Njen sopstveni otac bio je dokaz za to. Njen otac, Gezimov otac, njena majka...

Njena majka.

„Laku noć, Ela”, prošaputao je, i videla je koliko nerado je ostavlja samu.

„Laku noć.” Krenuo je da izađe. Zaustavila ga je pitanjem. „Danimjele – šta ću da radim?”

Okrenuo se na vratima i pogledao je.

„Kada bi primala naređenja od mene, što ne radiš, ali kad bi to bio slučaj... naredio bih ti da se vratiš Gezimu i uđaš se za njega.”

Ela se okrenula na bok i posmatrala ga kroz mrak.

„Sad se sećam zašto sam te ostavila”, rekla je.

„Zato što sam želeo da se brinem o tebi?”

„Zato što me uopšte ne poznaješ.”

Osmeh mu je izbledeo s lica.

„Odmori se”, rekao je i zatvorio vrata za sobom.

To nije bilo naređenje, ali ga je ipak poslušala. Spavala je sat ili dva, a kada se probudila, usledio je zastrašujući trenutak u kojem nije mogla da se seti kako je tu dospela. Ali taj trenutak je prošao i setila se.

Šta će da radi? Nema Gezima. Nema Filipa. Nema krov nad glavom. Gospode, nije imala čak ni pravi posao. Imala je nešto manje od pet hiljada evra na svoje ime, diplomu iz književnosti i gotovo

nikakvo radno iskustvo osim nekoliko godina rada u knjižari. Šta će staviti u radnu biografiju? Da odlično puši i da može da podnese batine bolje od bilo kog mazohiste na Balkanu?

Sela je na krevet i zarila lice u šake. Panika je pretila da je preplavi. Polako je disala, polako se smirivala. Neće plakati. Nije smela da plače. Ako bi počela da plače zbog Gezima, nikada ne bi prestala. A ako bi zaplakala, to bi značilo da je sve ovo stvarno, da ga je ostavila i da se nikada neće vratiti.

Kada se ponovo smirila, šapnula je u tišini svoje sobe: „Šta ću sad da radim?”

Niko nije odgovorio, pa ni ona sama.

Ustala je iz kreveta, trznuvši se dok su joj se bolni mišići bunili pri svakom pokretu. Otišla je niz hodnik do kupatila gde je ostavila svoju putnu torbu. Na povratku do kreveta primetila je svetlo u Danijellovoj biblioteci. Zar nije on trebalo da bude u noćnoj smeni i čuva Marija?

Prikrala se poluotvorenim vratima i čula ga kako razgovara s nekim. Nije videla nikoga drugog u prostoriji, a onda je primetila da drži mali mobilni telefon na uvetu.

„Nije joj dobro”, rekao je Danijel. „Neka ostane ovde nekoliko dana dok se ne oporavi. Onda možeš doći po nju.”

Ela se zaledila.

„Ne večeras, Filipe. Nije u dobrom stanju. Ni mentalno ni fizički. Pusti je da se odmori. Mi ćemo se brinuti o njoj.”

Krv joj je proključala od besa. Zakoračila je napred, a onda zastala. Filip ju je upozorio – ako ikada bude morala da beži, moraće to da uradi pametno. Bila je glupa ranije, ali sada to neće ponoviti. Prikrala se nazad do kupatila, zgrabila torbu i obukla se. Što je tiše mogla, izašla je iz kuće. Nije mu ostavila poruku, nije ga obasula optužbama i prekorima. Nije ga nazvala izdajnikom, ni seronjom, ni arogantnim govedom koje misli da zna šta je za nju bolje od nje same. Uradila je nešto mnogo gore, a ujedno i mnogo bolje.

Ukrala mu je automobil.

Sva sreća pa Danijel nije bio neki bogati kreten koji vozi upadljivi „maserati” ili „ferari” da bi se hvalio svojim novcem. Imao je klasičnu crnu „mercedes-benc” limuzinu. Ništa što bi privlačilo nepotrebnu pažnju. Skinula je ključeve pravo sa kukice u kuhinji. Iskrala se preko prilaza uprkos ugašenim svetlima i jedva se suzdržala da ne zaškripi gumama umesto poslednjeg „jebi se i zbogom”.

Neće zvati policiju. To nije bio Danijelov stil. A ne bi ni morao. Ostaviće auto negde gde će ga policajci naći i biće mu vraćen u jednom komadu.

Više-manje.

Posle deset minuta na putu, navala adrenalina je splasnula, a stvarnost da je ponovo sama i da nema gde da ode ju je sustigla. Ne... nije da nije imala gde da ode. Imala je mnogo mesta na koja bi mogla da ode. Nažalost, nije postojalo mesto gde je Filip na kraju ne bi pronašao. Naročito sada kada je ukrala registrovani automobil. Gde god da ostavi auto, Filip će tu početi potragu i pronaći će je za samo nekoliko sati.

Što je ostavljalo samo jednu opciju. Moraće da ode negde gde Filip i Gezim neće moći da je prate. Čak i ako bude znao gde je, biće to mesto gde ne može da uđe. Razmišljala je o tome da namerno uradi nešto zbog čega bi je uhapsili i poslali u zatvor. To se činilo kao bolja opcija od jedine preostale alternative.

S druge strane, ranije joj je pretio zatvor, a Filip i Gezim su je i tada izvukli. Učinili bi to ponovo ako bi bila toliko glupa da dozvoli da je uhapsi. Filip se uvek brinuo o svemu. Tako je to funkcionisalo. Bio joj je potreban prevoz? Filipov vozač bi je odvezao gde god bi poželeva. Ako bi joj bio potreban odmor, Filip bi nju i Gezima poslao na željenu destinaciju. Ako bi se povredila tokom njihovih igara, poslao bi je svom doktoru, koji je znao kako da drži jezik za zubima. Ako bi ostala trudna... pa, pobrinuo se i za to, zar ne? Želeo to on ili ne.

Filip... usredsredila je misli na njega. Ako bi razmišljala o Gezimu, zaista razmišljala o njemu, okrenula bi automobil i odvezla se pravo nazad u Beograd. Umesto toga, fokusirala se na Filipa. Da li je bio dobro? Nije ga videla nekoliko dana. Nije joj ponudio da ide s njom kod doktora. Zakazao joj je pregled, poslao automobil po nju. Ali nije bio tu kada je odlazila, i nije bio kod kuće kada se vratila. Da je tražila da pođe s njom, on bi to učinio. Znala je to. To što se sam nije ponudio bio je dokaz da ni on nije želeo da se suoči s tim ništa više od nje. Zato ga nije ni pitala. Otišla je sama, da ga ne bi uplitala u to više nego što je već bio upleten. Filip je više bio mračni nego beli vitez, ali kakvi god da su mu bili gresi, imao je jednu svetlu, čistu i prelepu nadu – da će jednog dana postati otac. Nije htela da ga natera da stoji tamo i gleda kako ona stavlja tačku na taj san.

„Filipe... oprosti mi”, prošaputala je kada je stigla do raskrsnice. Desno je skretanje za Beograd.

A levo...

Zaustavila je automobil pored puta.

Morala je to da uradi, zar ne? Kakav je drugi izbor imala osim da se vrati? A to i nije bio neki izbor. Jer ako bi se vratila, priznala bi poraz. Povratak je značio dobrovoljni ulazak u drugačiju vrstu robije.

Čak joj je i sada srce ubrzano lupalo pri pomisli na to da će joj Filip ući u trag i vratiti je kući. To nije bilo u redu. Trebalo bi da može da ode ako to želi. Trebalo bi da može da ode bez straha da će je neko pratiti. Tako to funkcioniše u stvarnom svetu, zar ne? Ženama bi dosadili životi koje vode, pa bi jednostavno mogle da se ise, nastave dalje i počnu iznova bez toga da ih bivši plaćeni ubica Legije časti vuče za kosu nazad kući.

Zar ne?

Da li je za nju bilo prekasno da bude deo normalnog sveta? A ako nije, da li je zaista želela da ode tamo? Nije znala odgovor ni na jedno od tih pitanja. Ali znala je da što duže bude sedela u automobilu,

to će je brže naći. Bilo je devet sati. Letnje sunce je konačno zašlo. Do svitanja, Danijel će primetiti da je ona – zajedno sa njegovim „mercedesom” – nestala. Pozvaće Filipa, a Filip će započeti potragu za njom. Morala je do jutra da bude na nekom sigurnom mestu, negde gde niko neće moći da je prati.

To je ostavljalo samo jednu opciju.

Imala je dvadeset šest godina.

Bila je bivša ljubavnica pravoslavnog jeromonaha.

Oporavljala se od abortusa.

Mogla je onda da ide do samog kraja.

Zbogom muškarcima. Zbogom seksu.

Krenula je put majčinog manastira.

Nije se osvrnula.

Poglavlje 5

Filip je stajao ispred ormarića 1312, ali ga nije otvorio. Nije mogao. Ne još. Poslednje što je želeo bilo je da ga otvori i dobije potvrdu za sve svoje strahove.

U četiri ujutru Gezim ga je nazvao tražeći Elu. Nije se javljala na telefon. Kada je Filip otišao u njenu sobu i zatekao namešten, prazan krevet, tačno je znao šta se dogodilo. Znao je da će ovaj dan doći još od noći kada ju je upoznao. Konačno je to uradila. Ostavila je Gezima.

Ali zašto? Gezim mu nije ništa rekao, samo da su se posvađali i da se Ela odvezla u Filipovom „be-em-veu”, onom koji je vozila kad god je išla kod njega. Raspravljali su se. Ona se odvezla. Ništa novo pod kapom nebeskom. Svađali su se i ranije. Svi parovi to rade. Ali ovog puta je bilo drugačije, a prazan krevet je to i dokazivao. Sinoć se nije vratila kući.

Pa gde je, jebote, bila?

Izvukao je ključeve i otvorio ormarić.

Filip je zurio u na brzinu našvrljan broj pet sa unutrašnje strane vrata. Zatvorio je oči i udahnuo. Između udaha i izdaha šapnuo je jednu reč sebi u bradu.

„Merde. Sranje.”

A onda ga je ugledao. Daleko zlokobniji od broja unutar ormarića bio je komad izrezbarene kosti dug petnaestak centimetara koji je izvukao iz njega.

Filip ga je držao na dlanu, zurio u njega i tačno znao kako je dospeo tu, znao zašto ga je ostavila.

Zbog ovoga sam ga ostavila, govorio mu je taj odlomljeni komad biča. Da je bila tu, odgovorio bi joj: „I neka si.”

Gurnuo ga je u zadnji džep i zalupio vrata ormarića.

„Kurvin sine”, opsovao je kroz zube. Da je Gezim bio tu, rekao bi mu to u lice. Filip je poznavao Gezima dvadeset i pet godina. Gezim ga je tukao, maltretirao i iskoristio. Oženio se Filipovom sestrom, što je ubrzalo njenu smrt. I nikada, za sve te godine otkako su se upoznali, Filip nije osetio ovakav nivo besa, ovakvu čistu, nepatvorenu mržnju prema čoveku koga je smatrao najiskrenijim prijateljem i jedinim muškarcem kojeg je ikada voleo. Da ga psuje? Da je Gezim sada bio tu, Filip bi ga verovatno ubio.

Ipak, znao je da je veći deo tog besa zapravo bila ljutnja na samog sebe. Ovo je bila njegova krivica, njegovo maslo. Nikada nije smeo da je ostavi da se sama suoči sa Gezimom. Nije smeo da je ostavi da se sa bilo čim od toga suočava sama. Ako mu je bio potreban dodatni dokaz da nije spreman da bude otac, to je bilo to – zakazao joj je pregled kod lekara, a onda ju je napustio. Otišao je iz grada na dva dana, pritajio se u Budimpešti i popio više nego što je pio godinama unazad. A Ela? Ona mu se zahvalila što joj je zakazao pregled. To je bilo sve. „Hvala, Filipe, dalje mogu sama.” A onda je usledila pauza, kao da je čekala da on kaže: „Ići ću s tobom” ili „Dozvoli mi da ti pomognem”, ili makar „Kako si?”. Nije to rekao, nije rekao ništa, a ona ga nije ni zamolila da pođe s njom, da bude uz nju tokom svega. Znao je da je mislila kako mu čini uslugu time što ide sama, ali na kraju krajeva, zbog toga se samo osećao kao obično govno.

Naslonio se na red ormarića. U scenarijima od jedan do četiri imala je instrukcije da unutar ormarića napiše ime svog odredišta, koje god da odabere. Ali u scenariju pet samo bi napisala broj i nestala. To je i uradila. Ako je uopšte i sumnjao u njenu rešenost da pobjegne, sve sumnje su se raspršile kada je primio poziv od Danijela.

Ovde je, Filipe. I nije dobro.

Filip je već bio na putu ka ormarićima kada ga je Danijel upozorio da sačeka dan ili dva kako bi se Ela smirila i odmorila. Bila je to pametna ideja, iako se Filip u sebi bunio protiv pomisli da je ostavi samu makar i na još jedan minut. Ali nije bila sama. Danijel ju je nekada voleo i još uvek mu je bilo stalo do nje. Anja ju je obožavala jer je spojila nju i Danijela. Kuća je bila prelepa, idilična. Tamo bi se smirila, oporavila, a kada bi se Filip pojavio za dan ili dva, bile bi manje šanse da pruži otpor povratku kući.

Ali sat vremena kasnije usledio je drugi poziv.

Otišla je, Filipe. I ukrala mi je jebeni automobil.

Filip je prekinuo vezu i zurio u telefon u ruci. Zatim se nasmejao. Tužnim, umornim smehom bez imalo radosti u sebi, ali ipak se nasmejao. Jer naravno. Naravno da je ukrala Danijelov auto i odvezla se u noć. Trebalo je to da predvidi.

Nekada davno, on i Gezim su neobavezno poželeti da jednog dana imaju devojkicu koja će biti raskalašnija i razuzdanija nego on i Gezim zajedno.

Pazi šta želiš, možda ti se i ostvari.

U podsvesti je priželjkivao da je Saška tu. Sada bi mu dobro došao njen razuman, racionalan i utešan glas. Uvek je bila dobra u rešavanju kriza. Ali Saška ga je napustila pre nekoliko godina. Upoznala je nekoga, zaljubila se, mada čak ni to možda ne bi uništilo njihovo partnerstvo. Međutim, Ela je previše brzo postala najvažnija žena u Filipovom životu. Ponovo je zbližila Gezima i Filipa, a to je bilo nešto što Saška nikada nije mogla da uradi. Prvi put kada je Saška videla Elu kako šeta po kući u jednoj od Filipovih košulja, to je bilo to.

Saška nije bila ljuta, nije bila povređena. Jednostavno je znala da je vreme da oboje nastave dalje. Rekla mu je da ga voli, a onda dala otkazni rok od dve nedelje i počela da se pakuje.

Sestra mu je bila mrtva zbog ljubavi koju je gajio prema Gezimu. Saška je otišla zbog ljubavi koju je gajio prema Eli.

Ela ga je napustila zbog njegove opsesije onim glupim, naivnim snom o deci, snom koji je stavio ispred nje.

Sve su otišle. Možda su i bile u pravu.

Filip je razmišljao o povratku kući, ali trenutno nije mogao da se suoči sa Gezimom. Gezim je bio gotovo katatoničan od šoka kada su poslednji put razgovarali. „Naći ćeš je”, bilo je sve što mu je rekao pre nego što je usledio onaj prvi Danijelov poziv. Sedeli su u muzičkoj sobi, Gezim za klavirom, ali nije svirao.

Filip je samo klimnuo glavom. „Naći ću je.”

Na vrh jezika mu je bilo da ga pita: „Zašto je otišla?”, ali u istih mah, to je bilo poslednje što je želeo. Gezim bi mu možda i odgovorio, a poslednje što je Filipu sada trebalo bilo je da čuje kakvoj je to sudbini prepustio Elu. Gezim van kontrole bio je prizor redak koliko i erupcija vulkana, i gotovo podjednako zastrašujuć.

Bilo bi lako pronaći je. Ukrala je Danijelov automobil. Sve što je trebalo da uradi jeste da pozove nekoliko kontakata u policiji i da im opis vozila. Za par sati bi znali u kojem pravcu se uputila. Odatle bi mogli da pretpostave njeno najverovatnije odredište. Ako bi upotrebila neku od kreditnih kartica, mogli bi precizno da lociraju gde se nalazi. Brza vožnja do mesta na koje je otišla i do sutra uveče bila bi nazad u Beogradu, želela to ili ne.

Mogao je da je pronađe. Lako. Gezim ga je zamolio da je nađe, a on nije mogao da ga odbije. Nije bio dovoljno jak da mu kaže ne i ponovo bi je izneverio kao što je izneverio i sebe. Po ko zna koji put, opsovao je sopstvenu slabost. Napravio joj je dete, a onda je ostavio da se sama nosi s tim. Zatim se sama suočila sa Gezimom. A Filip je u zadnjem džepu imao onaj komad izrezbarene kosti kao dokaz da taj razgovor nije prošao dobro. U životu nije upoznao snažniju ženu, ženu toliko slobodnu i neustrašivu poput nje. Ako je ona rekla da je Gezim prešao granicu, Filip joj je verovao.

Dugovao joj je. Pobegla je negde – nije znao gde, ali pretpostavljao je da je izabrala mesto na kojem se oseća sigurno. Koje pravo

je imao da je odvede odatle ako je tu želela da bude? Ali učiniće to, i to zbog Gezima, i zato što je postala toliko važan deo njegovog života da nije mogao ni da zamisli da se još jedno jutro probudi i shvati da je nema.

Ako bi se sada vratio kući, pozvao bi sve svoje kontakte i pro-našao je. Gezim bi sedeo tamo, čekao, oslanjajući se na to da će je Filip naći.

Ali.

Ali ako se ne bi vratio kući...

Filip je izvukao mobilni telefon iz džepa i okrenuo broj.

„Ne govori”, rekao je pre nego što je njegova asistentkinja uspeła da izusti i reč.

Tišina mu je bila odgovor. Dobro.

„Na sledeće pitanje odgovorićeš samo sa da ili ne. Razumeš li?”, upitao je.

„Da”, rekla je Kaliopi. Glas joj je bio miran, kontrolisan. Nije odavala ništa. Dobro ju je obučio.

„Je li on tu?”

„Ne.”

„Ne?”, ponovio je Filip. „Dobro. Sada možeš da pričaš. Da li ti je rekao gde je otišao?”

„Nije”, odgovorila je Kaliopi. „Samo mi je poručio da ti prenesem kako ima ideju gde bi ona mogla da bude. Onda je seo na motor i odvezao se.”

Filip se namrštio, ponovo se naslonivši na ormariće.

„Neće je vratiti”, rekao je.

„Hoćeš li je onda ti naći?”

Nije odgovorio. Morao je da donese odluku. Kaliopi ju je donela umesto njega.

„Ne bi ga ostavila bez dobrog razloga, zar ne?”, upitala je. „Ne bi ga ostavila da nije morala. Poznajem je. Znam koliko ga voli.”

„Znam i ja”, rekao je Filip.

„Da li ju je povredio? Mislim... na onaj loš način?“, upitala je Kaliopi, glasa ispunjenog strahom i zbunjenošću. Filip je i te kako mogao da je razume.

Nije odgovorio.

„Filipe?“

Morao je da donese odluku. Doneo ju je upravo sada.

„Treba da uradiš nešto za mene.“

„Bilo šta“, rekla je.

„Treba da se preseliš u moju kuću. Neko mora da brine o psima. Možeš li to da uradiš za mene?“

„Ionako praktično živim tu. Tata neće biti oduševljen, ali imam osamnaest godina. Ne može tu mnogo da učini. Naravno. Šta god ti treba.“

„Možeš da uzmeš bilo koju sobu koja nije moja ili njena. U donjoj fioci mog radnog stola imaš deset soma u kešu. Šifra je...“

„Znam šifru.“

„Kako?“

„Zaposlio si me jer sam ja onaj tip devojke koja zna šifre, sećaš se?“

„Ima smisla.“ Zamalo se nasmejao. Znao je on kako da izabere asistentkinju.

„Zatvori kuću. Zaključaj sve. Otkazi sve žurke. Otkazi sve dostavljače, čak i pretplatu za novine i magazine.“

„Ideš li negde?“, upitala je.

„Da. Moram da napustim zemlju. Nemoj da mu kažeš da idem. Neću ti reći kuda idem, tako da nećeš morati da lažeš kada te bude pitao. Istina je da ni sam ne znam kuda idem, i ne znam kada se vraćam. Ali možeš da držiš stvari pod kontrolom dok me nema, zar ne?“

„Mogu, da“, rekla je ponovo. Ovog puta u glasu joj je čuo zategnutu notu straha. Ali bila je pametna, snalažljiva. Istina, jedva da je imala osamnaest godina, ali je ne bi ni zaposlio da nije verovao njenoj proceni.

„Idem sad. Zvaću te kad budem mogao. Za nedelju ili dve. Ali sve je u redu. Veruješ li u to?”

Kaliopi je odgovorila: „Ne.”

Previše mu je bilo stalo do nje da bi je terao da poveruje u laž.

„Ne verujem ni ja”, rekao je. „Budi dobra. Zvaću te kad budem mogao. Čuvaj mi decu.”

„Šetaću ih svaki dan”, obećala je. „I maziću ih non-stop.”

„*Merci.*”

„Vrati se brzo kući.”

Filip je prekinuo vezu i ponovo vratio telefon u džep.

Još jednom je izvukao ključeve. Okrenuo se ka ormarčićima. Ispod onog koji je bio pripremljen za Elu nalazio se još jedan. Otvorio ga je, izvukao kožnu putnu torbu i proverio da li su unutra pasoš i novac.

Za tebe, Ela, rekao je u sebi dok je koračao kroz železničku stanicu i izlazio na ulicu. *Ovo radim zbog tebe*. Ili možda ipak ne?

Zaustavio je taksi i naredio vozaču da ga odveze na aerodrom.

Pa, bilo je krajnje vreme da ispuni svoj davnjašnji san. Na kraju krajeva, njegov san o očinstvu bio je mrtav. Ali imao je on i druge snove, snove o tome da poseti delove sveta koje još uvek nije video. Ako ne ode sada, da li će ikada?

„Kuda letite?”, upitao ga je taksista sa karipskim akcentom.

„Ne znam.”

„Ne znate?”, ponovio je vozač.

Filip se nagnuo napred. „Da imate sav novac ovog sveta i da možete da odete bilo gde, gde biste otišli?”

„Sav novac, gospodine?”, upitao je vozač. „Otišao bih svuda.”

„Svuda?”

„Svuda”, ponovio je vozač. „A onda bih otišao kući.”

„A gde je kuća?”, upitao je Filip. Taj akcenat mu je u ušima zvučao kao muzika – francuski, a opet ne sasvim francuski, topao kao beli pesak pod suncem.

„Na Haitiju, gospodine”, rekao je vozač.

Haiti. Pa, Filip je oduvek želeo da ode na Haiti. Tropsko ostrvo, duga istorija s Francuskom. Možda će otići tamo. Ili će možda uraditi ono što mu je vozač predložio. Možda će otići svuda. Otići će danas i putovaće svetom. Ela će imati jednu osobu manje od koje mora da beži, jednog muškarca manje koga bi se plašila.

A ako Gezim toliko očajnički želi da vrati svoju Malenu...

Onda nek to uradi sam.